

Slovo k povzbuzení na neděli 4. května 2025, na **Třetí neděli velikonoční – C**
Biblická čtení: Sk 5,27b-32.40b-41; Ž 30; Zj 5,11-14; Jan 21,1-19

Milé sestry, milí bratři,

dnešní neděle je první z „obyčejných“ nedělí velikonočních. Ty zpřítomňují jak **zmrtvýchvstání** Páně, tak specificky i oněch **čtyřicet** dnů, kdy se Kristus **zjevoval** po svém vzkříšení: Že opravdu žije, že vstal z mrtvých, nikoli však zpět do tohoto světa a života, nýbrž již do světa Božího. Že vstal se svým vlastním tělem nesoucím rány, s možností se ho dotknout, s tělem schopným jídla a pití. Že s učedníky může být a promlouvat. Že toto tělo je ale již proměněné, zbožštěné, nepodléhající nutnostem času a prostoru.

V **evangelii** dnes slyšíme svědectví o v pořadí již **třetím setkání** se zmrtvýchvstalým Kristem, k němuž – podle janovské chronologie – došlo někdy mezi 9. a 40. dnem po vzkříšení. Jsme u Genezaretského jezera či Tiberiadského moře, při rybolovu, k němuž se apoštolové **vrátili**. Sedm apoštolů pod vedením Petrovým **se vrací** k tomu, **od čeho** je Ježíš během svého působení byl **povolal**, k lovu ryb. **Navzdory** tomu, že se jim Kristus již dvakrát **zjevil** jako Zmrtvýchvstalý.

Rybolov je tak pro apoštoly již jakousi cestou zpět, je **návratem** k něčemu, od čeho byli Kristem odvoláni. Možná je i nějakým **útěkem**, možná projevem **bezradnosti**. Navíc je to rybolov **neúspěšný**, celou noc nic nechytí.

Přesto – nebo spíše právě **proto** – k nim **Pán** znovu **přichází**. Znovu se jim ukazuje, **zjevuje**, znovu je **zve**, znovu je **přijímá** a **volá**. A činí jejich lov **úspěšným**; sto třiapadesát velkých ryb vytáhnou na břeh. Následně s Kristem posnídají. A Petr, vyznává pokorně svou lásku ke Kristu, dostává svůj úkol pást Boží stáde.

To vše che být **povzbuzením** i pro **nás**. Vždyť leckdy také nejdeme vpřed, ale **vzad**. Vracíme se stále k týmž **chybám**, pádům a úhybným manévřům. Anebo konáme něco sice nového, ale třeba **horšího**. Anebo se nám jen **nedaří**, připadáme si jak „lůzři“, lopotíme se a nic. Jsme z toho frustrováni, možná někdy i deprivováni. Můžeme však **věřit a doufat**, že **i za námi**, do všech těchto situací našich marných rybolovů Kristus stále znovu chce **přicházet**. Že na nás volá, zve nás, třeba jen abychom s ním nějak posnídali. Anebo i nám – jako Petrovi – chce cosi na světě znovu **svěřit**. Abychom byli znovu nějak **užiteční**, prospěšní lidem a světu.

Může se tak díť díky tomu, že Kristus **z mrtvých vstal** i v tomto smyslu: Aby za námi znovu a znovu nějak vnímatelně **přicházel**, i na všech našich útěcích, i při všech našich nezdarech...

První čtení, úryvek ze **Skutků** apoštolů nás přenáší do Jeruzaléma, nedlouho **po Letnicích**, do nejranější doby církve. Apoštolové **hlásají evangelium**, že Ježíš – ukřižovaný, zmrtvýchvstalý a oslavený – je opravdu oním očekávaným Mesiášem. Představení židovského národa to ovšem nechtějí či nedokážou přijmout, evangelium považují za rouhání, snaží se apoštoly všemožně **umlčet**. Velekněží již podruhé nechají vsadit Petra s Janem do chrámového **vězení**, odkud je vysvobodí **anděl** Páně. Vyzve je, aby dál hlásali evangelium. Nyní stojí opět před veleradou a Petr na otázku veleknězovu, jak se opovažují učit o Kristu navzdory zákazu, odpovídá svou slavnou větou: «Více je třeba poslouchat Boha než lidi».

Tato slova se následně stanou velmi **drahými** křesťanským **mučedníkům všech dob**. Nejedna z nich, jak čteme již ve starokřesťanských Skutcích mučedníků (*Acta martyrum*), je během svého procesu doslova **citoval** tváří v tvář soudcům, kteří vyznavače Krista chtěli různými způsoby, po dobrém i po zlém, přimět ke zřeknutí se víry v Pána Ježíše a k obětování pohanickým bohům. A nacházel v nich **sílu**, sílu ke svědectví (*martyria*).

Tato slova se stala a zůstávají **drahá** všem křesťanům, kteří se ocitnou v dobách a situacích různých **pronásledování** pro víru a pro snahu o křesťanský způsob života. Zejména pokud se tlak na jejich křesťanskost děje z pozice **autority** či **síly**, nebo dokonce **násilím**.

Jsou to slova, jejichž obsah ovšem může být drahý **nejenom křesťanům**, nýbrž lidem všech možných vyznání. Dokonce **všem lidem**, kteří se jen dostanou do **konfliktu** svého svědomí a nějaké autority. Všem, kteří vnímají, že **je něco dobré a správné** a nějaká **autorita** po nich žádá **opak**.

A ve všech případech nemusí jít jen o autoritu státní či mocenskou. Může jít i **autority subtilnější**. Třeba davu či lidí kolem. Anebo i jen o autoritu vztahů a společenských ohledů.

Za «**poslouchat Boha**» si vedle Krista můžeme tak dosadit i poslušnost **dobru, lásce či pravdě**. Ty by přeci měly rezonovat ve svědomí každého člověka. Navíc i to jsou nějaké **atributy Boha**. «Více je třeba poslouchat Boha než lidi» platí vůči všem projevům Božím.

Proto podobná slova nezaznívají jen ze stránek Nového Zákona, ale podobné formulace se objevují i **leckde jinde**. Například **Sokrates**, jak nám zachoval jeho největší učedník Platon, během svého procesu řekl svým soudcům: «Možná se rozmýšlíte, že mne propustíte pod podmínkou, pokud už dál nebudu filozofovat. Ale pak vám musím říci: Já vás, athénští mužové, mám v úctě, ale více budu poslouchat Boha než vás. A proto dokud budu dýchat a budu toho schopen, nikdy nepřestanu pěstovat filozofii»; dodejme: „**lásku k pravdě**“.

«Více je třeba poslouchat Boha než lidi» je vždy vyznáním **primátu vztahu s Bohem**. A to i v různých jeho **rovinách a podobách**. Od náboženského vztahu s Kristem skrze evangelium až po vztah k ideálům dobra, krásy a lásky skrze skutečnost věcí. **Naslouchání** hlasu Boha, evangelia, dobra a skutečnosti by proto mělo mít **přednost** před nasloucháním hlasu lidí a nakonec i sebe samého. Přednost, zejména dostanou-li se tyto hlasy do přímé a nepřekonatelné **kolize**. Zvlášť týkají-li se něčeho **podstatného**.

«Více je třeba poslouchat Boha než lidi» samozřejmě **neznamená nenaslouchat** hlasu **druhých a světa**. Naopak, měli bychom jim pozorně naslouchat, musíme na ně a jejich přání brát **ohled**. I to je přeci součást skutečnosti, a proto jedna z forem možných Božích hlasů.

Ale **svět je složitý** a život je pestrý, vedle dobra v něm existuje i **zlo**. Vedle dobrých jsou hlasy i zlé a lživé, vedle hlasu Božího zní světem i hlas ďábelský. Leckdy navíc dochází k reálnému **konfliktu** různých dober a potřeb, větších a menších, k nepřekonatelné kolizi ohledů a předností. Mnohdy je vše **složitě** rozeznat a vyznat se v tom.

A právě pro takové situace jsou dnešní slova Petrova tak důležitá: **Jen tehdy** budeme-li mít jasný **primát**, čemu nejvíce naslouchat a koho poslouchat – **Boha** a ideály dobra, pravdy a lásky, jen tehdy máme **větší naději**, že se v konkrétních situacích rozhodneme **lépe a správněji**, snad i **božstěji**. S Boží **pomocí**. A třeba i za cenu (nějakého) **mučednictví**.

Nehledě na to, že **skutečně Boží hlas** nikdy v posledku **nemůže škodit** ostatním lidem a světu. Naopak, skutečně Boží hlas – ne ovšem nějaká jeho karikatura – má potenciál **Božsky prosvítit** všechny naše vztahy.

Jen je třeba **chtít slyšet Boha a ne sebe**, skutečného Boha, který jedinečně přišel v **Ježíšovi**, zemřel a z mrtvých vstal. Ježíš, vtělený Boží Syn je největším **zjevením Boha** a **korekcí** našich **představ o Bohu** a jeho vůli. Ostatně od toho máme **evangelium**...

Milé sestry, milí bratři, dnešnímu úryvku ze Skutků apoštolů tak nemusíme naslouchat jen jako čtení na pokračování rozevíracímu před námi epizodu z dějin nejranějšího křesťanství. Daleko více před námi otevírá **povzbuzení**, že jsou **veličiny** jako Bůh, Kristus, láska, dobro, spravedlnost, pravda, milosrdenství a další. Jim jsme **zváni** v rozhodujících chvílích **dát přednost** před hlasy lidí, zejména jsou-li tyto zlé a násilné. Je to povzbuzení **důležité**, zvlášť ve všech těžkých a kritických dobách, jakou je bezesporu v mnoha ohledech i doba dnešní.

Snaha **o věrnost skutečně Božímu hlasu** ve všech jeho podobách je jednou z forem Boží přítomnosti v našem životě, jednou z forem **přítomnosti** Zmrtvýchvstalého mezi námi a ve světě, jedou z forem **setkávání** se s ním, třeba i nějakého zázračného **rybolovu**.

A mějme naději, že **Pán Ježíš** za námi **znovu a znovu** chce přijít, i **navzdory** všem našim útekům od něj. A že nám chce dávat **novou sílu a chuť žít a konat dobro**.